

csúszott ki. Pio atya ezen igen megdöbbsent, és teljesen jogos felháborodás töltötte el. Nem messze állt az embercsoporttól, felismerte a káromlót, aki izgalomban még tovább kiáltozott.

„Odaléptem hozzá” – mesélte később Pio atya -, „és teljes erőből megütöttem. Ő ezen igen meglepődött, és azt kérdezte: 'Mi rosszat tettem?' Mire én: Hát nem veszed észre, milyen kis híja volt, hogy újra káromkodjál?”

Pio atyának bizony igaza volt, hiszen a paraszt, akit az atya oly nagy erővel megütött, és ezzel megszegyenített társai előtt, még nagyobb hévvel folytatta: „Hiszen én csupán azt mondtam: 'Nézd ezt a ...termést'...” – és ekkor a kedves Pio atya ismét félbeszakította, mégpedig ugyanúgy, ahogyan korábban, attól tartván, hogy a paraszt angolosan távozik.

Pio atya végül e szavakkal fejezte be elbeszélését: „Csak azért nem ütött vissza, mert én voltam ott, ám ha nem én lettem volna...”

És ez szóról szóra így is volt. A paraszt csak azért nem ütött vissza, mert azt a hatalmas pofont magától Pio atyától kapta, akit a pietrelcinai emberek „az ő kis szentjüknek” neveztek.

Pio atya sírva fakad...

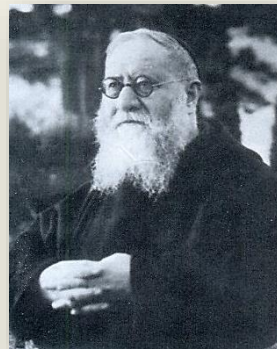
A következő esetet szintén Ágoston atyától hallottam.

Pio atya felváltva tartózkodott otthon, vagyis a szülővárosában, illetve a kolostorban, ám az otthoni tartózkodások egyre hosszabbra nyúltak, míg a kolostorban csupán rövidebb időszakokat töltött. Mindebből felettesei arra következtettek, hogy bizonyára sátáni beavatkozással állnak szemben, amely arra irányul, hogy a szent atyát távol tartsa a szerzetesi közösségtől. Mivel biztosak voltak abban, hogy a helyzet nem Pio atya hibájából következett be, elhatározták, részletesen is kivizsgálják az ügyet. Nyíltan azonban nem folytathattak semmiféle eljárást, hiszen Pietrelcina lakói olyan féltékenyen óvták és őrizték az ő „kis szentjüket”, hogy bizonyára meghiúsítottak volna minden ilyen próbálkozást.

A provinciális atya úgy határozott, Ágoston atya a megfelelő személy erre a kényes feladatra, hiszen ő már több alkalommal is meglátogatta Pio atyát Pietrelcinában, és azt is mindenki tudta, hogy Ágoston atya mennyire kedveli szerzetestestvérét. Így hát senki sem gyanakodhatott „összeesküvésre”. A provinciális atya tehát elküldte Ágoston atyát Pietrelcinába, hogy ha török, ha szakad, hozza vissza Pio atyát a kolostorba.

Ágoston atya tehát hivatalosan azzal a szándékkal érkezett Pietrelcinába, hogy néhány napot Pio atya társaságában töltsön. Küldetésének valódi céljáról senkinek nem szólt, még magának Pio atyának sem. És őszintén hitte, hogy senki nem is gyanított semmit.

Megérkezésének napján, amint együtt sétálgattak a városka mellett, egyszer csak két asszony jött szembe velük, és határozott hangon e szavakkal fordultak hozzá: „Ágoston atya, mi nagyon szeretünk téged, ám ha azért jöttél, hogy elvidd tőlünk a mi „kis szentjüket”, jobban tennéd, ha elmennél.”



Figyelmeztetésük elszánt és komoly volt. Ágoston atya megpróbálta őket meggyőzni mindezek ellenkezőjéről, ám ők tovább erősködtek: „Valóban szeretnénk hinni neked, mindazonáltal mi figyelmeztettünk.” És ezzel folytatták útjukat.

Pio atya ekkor könnyekben tört ki, és amikor Ágoston atya kedvesen magyarázatot kért tőle, azt felelte: „Azért sírok, mert miattam bántottak meg.” Ágoston atya végül így fejezte be elbeszélését: „De hát ki mondta nekik, hogy azért jöttem, hogy elvigyem tőlük Pio atyát? És egyedül hagyta el Pietrelcinát, ugyanúgy, ahogyan érkezett.

II. A fogai Szent Anna kolostorban

Ha te elmész, ők jönnek el hozzám...

A kiváló szerzetes, Torremaggiorei Ferenc atya, a Szent Anna kolostor szerzetesközösség tagja mesélte a következő történetet. Ferenc atya egyik este kissé elidőzött Pio atya cellájában, ahogyan máskor is tette. Ez alkalommal ugyan előbb szándékozott nyugovóra térni, mivel igen fáradtnak érezte magát, Pio atya azonban a következő szavakkal marasztalta: „Maradj még egy kicsit!” Mire ő így is tett.

Időközben Ferenc testvér Pio atya szobájában egy lánán ülve is kis híján elaludt, és miközben megpróbálta ébren tartani magát, e szavakkal fordult Pio atyához: „Látod, Pio? Ülve elalszom. Jobb, ha most megyek.” Pio atya azonban ismét ezt mondta neki: „Maradj még!”

Látván Ferenc testvér elszántságát, Pio atya még egyszer utoljára e szavakkal kérlelte: „Maradj még egy cseppet! Ha nem teszed, ők jönnek hozzám!”

Ferenc testvér maradt még egy darabig, végül azonban már nem bírta tovább, és így szólt: „Hallgass ide, Pio testvér, igazán sajnálom, de most már tényleg mennem kell.”

„Jól van testvérem, menj hát” – felelte az atya. Ferenc testvér így folytatta elbeszélését: „Csupán néhány méterre távolodtam el Pio atya cellájától, amikor pokoli zajt hallottam. Ördögök jöttek, hogy ütlegekkel borítsák el szent testvérünket. Azon nyomban visszafordultam, benyitottam az atya szobájába, és a padlón fekvé találtam rá, verítékben úszva.”

Vajon még hány és hány alkalommal fordulhatott ez elő! Csupán egy dolgot tudok biztosan: a megboldogult Nazareno Giagnotti testvér halála előtt e szavakkal idézte fel azokat az időket Serafina Pipolinak: „Még most is hallom a láncok csörgését...”

Így hát többé nem hallotok majd semmit...

San Marco in Lamis-i Ferdinánd atya mesélte, hogy a Pio atyát verő ördögök oly hatalmas zajt csaptak, hogy az már a többi szerzetest is zavarta. A borzalmas kínzás nem ritkán pontosan abban az órában zajlott le, amikor a barátok a refektóriumban vacsoráztak. Ezek a közös étkezéseken Pio atya gyakran betegsége miatt nem vehetett részt.

Az egyik szerzetes, név szerint Nolai Lajos, igen szeretetreméltó és kedves, ám idegességre hajlamos személyiség volt. Nehezen viselte az említett eseményeket

és ennek nyilvánvaló jelét is adta, amikor egy este a pokoli lárma megisméltődött, a barát pedig a refektórium mennyezetére szegezte tekintetét, amely fölött Pio atya szobája volt, és zaklatottan, nolai dialektusban így fakadt ki: „Mikor lesz már ennek egyszer és mindenkorra vége?!”

Vacsora után az egyik szerzetes felment Pio atya szobájába, és beszámolt neki az esetről, azt gondolván, Pio atya jót nevet majd rajta. Ám e helyett, a kedves atya végtelen nyugalommal így szólt: „Nagyon jó. Akkor mostantól kezdve nem hallotok majd semmit.” Így is történt. A barátok ezentúl nem hallottak semmiféle hasonló zajt.

A megrémült püspök

Szintén Ferdinánd atya mesélte a következő esetet, amely Pio atya hat hónapos foggiai tartózkodása alatt történt meg.

Egyik este egy püspök vacsorázott a barátoknál. Ekkor a már említett pokoli zaj hirtelen megisméltődött. Amint már mondtam, a barátok már hozzá voltak szokva a lármához, és nem lepődtek meg rajta, a püspök számára azonban a jelenség merőben szokatlan és kellemetlen újdonság volt. A püspök megrémült, és tekintetét a mennyezetre szegezte attól való félelmében, hogy az egész szerkezet leomlik. „Ne ijedjen meg, excellenciás uram” – mondták neki a barátok. „Csak az ördögök azok, akik most is éppen az egyik igen kedves testvérünket ütlegelik.”

A püspök, már nem tudjuk biztosan, hogy még azon az éjjelen vagy másnap reggel, ám egyetlen szó nélkül távozott. Ez utóbbi körülmény azonban lehetséges, hogy csupán kitaláció, és nevetséges adalékként szolgált a barátok számára. Az azonban minden kétséget kizáróan igaz, hogy a barátok kénytelenek voltak megmondani a püspöknek az igazságot, és ezzel egyáltalán nem sikerült őt megnyugtaniuk.

Ugyanott találta csajkáját, ahol korábban hagyta...

Ezt a történetet maga a főszereplő mesélte el nekem.

Angelantonio D'Aloia, Foggia városában teljesített katonai szolgálatot. Mivel ő az egyik barát fivére volt, mindig szívesen látott vendég volt a kolostorban. Egy este vacsorára is a barátoknál maradt. Csajkáját Pio atya szobájának fiókos szekrényén hagyta, majd lement a refektóriumba, hogy a barátokkal együtt megvacsorázzon.

Az ördögök ez alkalommal is pontosan érkeztek, hogy Pio atyát a megszokott hévvel és zajjal kínozzák. D'Aloia úr tisztán hallotta a szekrényről a padlóra eső csajkája csörrenését. Amikor azonban felment Pio atyához, aki az ágyában feküdt, ugyanott találta csajkáját, ahol korábban hagyta.

* * * * *

„Isten nem akarja, hogy érzékd a hitet, a reményt és a szeretetet. És azt sem, hogy élvezd azokat. Elég, hogy élj velük mindennapjaidban. Ó, jaj, milyen boldogok vagyunk, hogy Mennyei Mindenhatónk ilyen szoroson von magához! Nem kell mást tennünk, mint azt, amit teszünk; tehát, hogy szeretjük az isteni gondviselést és átadjuk magunkat ölelő karjának, szívének. Nem, Istenem, én nem kívánok nagyobb örömet hitemnél, reményemnél és szeretetemnél, csak őszintén mondhassam – akár élvezet és érzékelés nélkül -, hogy inkább szeretnék meghalni, mint elhagyni ezeket az erényeket.

„ Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”



PADRE PIO

San Pio da Pietrelcina (1887–1968)

8/1

SZAVAK ÉS TÖRTÉNETEK PIO ATYA ÉLETÉBŐL

I. Pietrelcinai emlékek

Részt kell vennem a körmeneten!

Éppen reggelinél ültünk San Giovanni Rotondóban néhány szerzetessel együtt. A Megszabadító Szent Szűz napja volt, amikor Pietrelcinában ünnepségeket rendeznek a városka védőszentjének tiszteletére.

Mint mindig, Pio atya most is a többiek előtt állt fel az asztaltól. Pietrelcinai Bernát testvér kérte, maradjon még egy kicsit körükben, Pio atya azonban így válaszolt neki: „Hát elfelejtetted, hogy ma a szülővárosodban ünnepnap van? Részt kell vennem a körmeneten!”

Úgy is értelmezhetjük volna szavait, mint valamiféle humoros megjegyzést, ám távolról sem volt az. Később számos szemtanú állította, hogy több alkalommal is látta Pio atyát az említett körmenetben.

(Tudnivaló, hogy San Giovanni Rotondo Pietrelcinától 133 km-re terül el. Pio atya idejében pedig a barátok igen ritkán utaztak. Maga Pio atya is 52 évnyi, San Giovanni Rotondó-i tartózkodása során csupán két-három alkalommal hagyta el a kolostort. Ez az eset, mely szerint Pio atya részt vett a pietrelcinai ünnepi körmenetben, a bilokáció adományának ékes bizonyítéka az atya életében.)

Teljes erőből megütöttem!

A következő történetet magától Pio atyától hallottam, aki az esetet San Marco in Lamis-i Ágoston atya jelenlétében mesélte el.

Mivel szüksége volt egy kis hazai levegőre, Pio atya éppen Pietrelcinában tartózkodott. Aratás ideje volt. Egy igen forró napon, déltájban, éppen hazafelé tartott egy keskeny ösvényen, amelyet mindkét oldalról cserjés vett körül.

A szokatlanul fülledt időben hirtelen izgatott kiabálás ütötte meg a fülét. Parasztok hangja hallatszott, akik a hihetetlenül bőséges termést látván örömmel kiáltoztak.

Történt azonban, hogy a csodálatos termés feletti örömujjongások közepette az egyik paraszt száján sajnálatos módon egy, a Szűzanyát káromló megjegyzés